

Автостопом по Україні. Розділ 1

– Прокидайся! Львів!

Львів? Від цього слова Марк підскаочив як обпечений. Ось він, Львів, – його давня мрія, місто, яке до сьогодні було лише кружечком на карті, а відтепер має стати початком – чого? Захопливої пригоди, небезпечної авантюри, дурної витівки?.. Чесно кажучи, він і сам до ладу не знав цього. Місяць тому, сидючи в університетській бібліотеці у Бремені і вкотре перегортаючи книжки про Україну, він звично нарікав сам до себе, що інформації мало, що інформація не та, не така, можливо, неповна чи перекручена... Наукова робота з політології, яку він почав ще три роки тому, зайшла в безнадійно глухий кут. То Маркові здавалося, що він знає про Україну абсолютно все, що тільки можна знати, то раптом він усвідомлював, що ця країна для нього – величезна біла пляма, знак питання на карті Східної Європи. Ті три поїздки до України, які в нього вже були, нічого нового не додали до його бачення. Вокзали, готелі, університетські коридори, книгарні, кав'ярні – все, як і всюди, де він бував до того. Люди, те, що його, власне, найбільше цікавило, якось наче вислизали з поля його уваги, йому ніяк не вдавалося зачепитися за них, якщо не стати для них своїм, то хоча б трохи зрозуміти їх. І от місяць тому, коли Марк сидів у напівпорожньому залі бібліотеки, у свідомості ніби зблиснула яскрава іскра, і він чітко почув, як внутрішній голос виразно сказав йому: «Автостоп». Це було так несподівано, що Марк ледь не впав зі стільця. Так, звісно, це була не перша дивна річ, яка відбулася в його житті, але щоб отак, посеред білого дня, якісь голоси... Марк нервово встав, пройшовся бібліотечним залом, протер окуляри, випив води... Та ні, все було гаразд, більше ніяких галюцинацій. От тільки те кляте слово вперто сиділо у свідомості, не хотіло нікуди діватися.

З того часу він втратив спокій. Робота, друзі, вечірки, звичний ритм життя – все втратило для нього будь-який сенс. Він знову й знову розгортав карту України, і знову й знову погляд вперто застрягав на кружечку з написом «Львів». Що ж таке? – думав Марк, але слухняно розглядав карту далі. Так, до Львова можна їхати через Польщу, все зрозуміло, знайти попутника буде не так складно – багато поляків їздить до Львова. А що ж далі? Куди далі? Ниточки доріг розходилися у всі боки, і йому здавалося, що це якісь живі клітини, нерви чи судини, які пульсують, б'ються, словом, живуть своїм життям. Щось забагато містики, – подумав Марк. І, як тільки в нього почалася відпустка, він спакував рюкзак і разом із друзями, які саме їхали на вихідні до Польщі, вирушив на схід, щоб остаточно розібратися зі всіма цими незрозумілими речами – Україною, голосами і тягою до мандрів, яка, як йому здавалося, давно вже заснула в ньому.

Подорож почалася легко і просто: у Кракові він досить швидко знайшов вантажівку, яка їхала до Львова. Водій, веселий здоровань-поляк, голосно розповідав якісь історії про своїх німецьких родичів, про дороги, подорожі і подорожніх. Німецькою він говорив досить непогано, а от української не знав зовсім – шкода, думав Марк, адже він вивчав українську в своєму університеті, а крім того, в нього був мовний тандем зі студенткою з України – худенькою, делікатною дівчинкою з Тернополя, яка вивчала мистецтвознавство і мріяла

підкорити світ своїм талантом. За півроку Соломія (так звали дівчинку) переїжджала до Відня, але на прощання впевнено сказала, що його вже можна випускати на будь-яку українську вулицю, подарувала купу книжок – від історичних розвідок до бульварних романів – і побажала успіхів. Отже, Марк сподівався, що його академічних знань плюс розмовної мови вистачить, щоб не пропасти у цій загадковій для нього країні. «Побачимо», – сказав він сам собі, коли вантажівка перетинала український кордон. Він задрімав – була десята вечора, балакучий водій зовсім замучив його своїми розповідями. І коли колеса почали підскакувати на бруківці і водій розбудив його словом «Львів» – воно увірвалося в його свідомість, як шматок сну, як якась інша реальність.

Вуличні ліхтарі вихоплювали фасади будинків, дерева, перехожих, і все це складалося в химерну мозаїку. Веселий водій висадив його на якійсь невідомій вулиці, порадивши на прощання не надто ловити гав і чимшвидше влаштуватися на ніч.

«Отже, Львів», – сказав собі Марк, намагаючись вкласти в свої слова якомога більше впевненості, і ступив на мокру бруківку.